

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 60 Stemmer.

Formanden (Høgsbro): Lovforslaget bliver nu at tilstille Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Tredje Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af den Lovhjemlede Prostitution.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 3251 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Vædringsforslag:

Af Udvalgets Flertal (Beretelsen [Bejle Amts 5te Valgkreds], Højmark, Leth, Olsen, A. Sørensen og Tang):

Til § 1.

1) Andet Stykke udgaar.

2) Der indsættes et nyt Stykke, saaledende:

„Almindelig borgerlig Straffelovs § 180 affattes saaledes: Fruentimmer, der drive Utugt som Næringsvej, straffes med Fængsel eller, hvor der er indrettet Tvangsarbejdshuse, i hvilke Straf for Løsgængeri kan udtaas, med Tvangsarbejde i indtil 90 Dage.“

3) Sidste Stykke affattes saaledes:

„De, som gøre sig skyldige i Rufferi, saa vel som de, der for Betaling tilstede Personer af forskelligt Køn Afgang til deres Boliger for der at øve Utugt, eller den, som vidende om, at et Fruentimmer driver Utugt som Næringsvej, alligevel har hende til Huse eller lejer hende Bolig, straffes med Fængsel, dog kan Straffen i Gentagelsestilfælde stige til Forbedringshusarbejde.“

De stillede Vædringsforslag, de Paragraffer, til hvilke de vare stillede, samt Lovforslaget som Helhed sattes under Forhandling.

Ordføreren (Tang): Olsen er nu lagt ved Roden af Prostitutionstræet og den statsautoriserede Uædelighed, og det er min Forventning, at det langt overvejende

Flertal her i Tinget vil være med til at svinge Olsen mod dette Træ, saa at vi løfte i Skot. Derved ville vi komme til at berede Glæde i Lustinder af Hjem i Landet. Naar vi da spørge, hvorledes det er gaaet til, at vi have faaet en saadan Indretning, denne statsautoriserede Prostitution, og vi saa spørge: Hvis Skyld er det især? Er det Mændenes eller Kvindernes Skyld, at vi have faaet den? Saa mener jeg, at vi maa svare, at de, der have givet Loven, de, der have bygget Husene, og de, der have lavet alle de Indretninger til disse Kvinder, dem er det, der især ere skyldige. Jeg tror, at naar Kortene i denne Sag skulle lægges frem paa Bordet, for at man kan se, hvem der især ere de skyldige, vil det gaa saadan over for Dommeren, at Anklagerne imod Kvinden ville liste sig bort den ene efter den anden, og tilsidst vil Kvinden blive ene tilbage, og Dommeren vil sige: Hvor ere dine Anklagere henne, er der ingen, som fordommer dig? Og er der saa ingen, vil han sige: Gaa du ogsaa bort. Der er vist en stor Uretfærdighed lige over for de Kvinder, der ere komne ind paa denne Vej, naar de ere blevne dømt haardt, thi de ere ikke nær saa skyldige som de, der have stabt disse Indretninger. Altsaa Manden er den skyldige i denne Sag. Jeg skal nu bede det ærede Ting om at lægge Mærke til et Par Ord i den Erklæring, som den meget agtede Justitsminister stiftede Udvalget fra det kongelige Sundhedskollegium i 1889, nemlig det Udvalg, som da var nedsat i Sædelighedssagen. Det kongelige Sundhedskollegium erklærede, at det kan ikke paavises, at Loven af 1874 og især heller ikke dens Bestemmelser om den offentlige Prostitution have gjort nogen Nytte i sanitær Henseende. Det erklærede det kongelige Sundhedskollegium, og jeg haaber, at den ærede Justitsminister i den Henseende er fuldt ud enig med det kongelige Sundhedskollegium. Loven har ikke gjort nogen Nytte, og det, vi gik ud fra, da vi vedtog Loven, nemlig at den skulde gøre Nytte, har vist sig at være Forudsætninger, som alle jammen bristede. Havde Stillingen i 1874 været, som den er i Dag, var Loven ikke bleven vedtagen hverken i Folketinget eller i Landstinget. Men den Gang blev man overrumplet. Det blev stillet saaledes frem, at vi uden den vilde saa venerisk Syge og Syfilis alle sammen, og derfor skulde vi have Loven. Den ene var lige saa ukyndig som den anden. Og den ærede Justitsminister har været saa aabenhjertig at tilstaa, at han var lige saa ukyndig som alle de, han stemte med. Den eneste Mand i Landstinget, som ikke tabte